

καυλῶν ἀραβοσίτων, τὰ ὅποια ἀλήθοντες εἰς χειρομύλους μετασκευάζουσιν εἰς ἄλευρον. Τοῦτο δὲ μεταποιοῦσιν εἰς ἄρτον, ἢ ὡς ἐκεῖνοι λέγουσι *ζεστασίαν*, δηλαδή ζυμόνοντες ὅσον ἄλευρον τοῖς ἀρκεῖ ἵνα προγευματίσωσιν ἢ γευματίσωσι, ψήνουνσιν ἢ μᾶλλον θερμαίνουσιν ἐπὶ ὁμαλῆς θερμότητος πέτρας, τὴν αὐτὴν δ' ἐργασίην ἐπαναλαμβάνουσιν ὅταν πάλιν λάβωσι χρεῖαν ἄρτου. Ἄν ἡ οἰκοδέσποινα ἦνε ἐγκυος, τῇ δίδωσι δύο μερίδας ἄρτου μίαν δι' ἑαυτὴν καὶ ἐτέραν διὰ τὸ ἔμβρυον· τὴν αὐτὴν δὲ φιλοφροσύνην ποιοῦσι καὶ εἰς τοὺς ξένους.

Γνωστὸν ὑπάρχει ὅτι ὁ πρᾶμνειος οἶνος τῆς Ἰκαρίας κατελέγετο τὸ πάλαι ἐν τοῖς ἀρίστοις, ὡς ὁ Ἄμφιος παρ' Ἀθηναίῳ μαρτυρεῖ,

Ἐν θουρίοις τ' οὐλαῖον, ἐν Γέλῃ φακᾶς

Ἰκάριος οἶνος, ἰσχάδες Κιμῳλῖαι.

Ὁ δὲ οἶνος οὗτος, οὗ καὶ ὁ Ὅμηρος ἐν Ἰλιάδι Α. 415 καὶ Ὀδυσσεΐα Κ. 235 μνημονεύει, ἦτο, κατὰ τὸν Ἐπαρχίδην, οὔτε γλυκὺς, οὔτε παχύς, ἀλλ' αὐστηρὸς καὶ σκληρὸς καὶ διὰ τοῦτο ὁ Ἀριστοφάνης τὸν παρομοιάζει πρὸς τοὺς σκληροὺς καὶ ἀστεμφεῖς ποιητάς. Τανῦν παρὰ τοῖς Ἰκαρίοις καλεῖται *Ἀγκυρος* καὶ εἶνε λευκὸς καὶ σφοδρὸς εἰς ἄκρον.

Ἔθιμον βδελυρὸν καὶ περίεργον τῶν Ἰκαρίων εἶνε τὸ λεγόμενον *Στρονυτάλισμα*· δηλονότι ὅταν νεκρὸς τις, ἐκταφείς μετὰ ὠρισμένον χρόνον εὐρεθῇ ἄλυτος, τότε *ταρταλιάζεται* ἥτοι μεληδὸν κατακόπτεται ὑπὸ τῶν κατοίκων, φρονούντων ὅτι ὁ θανὼν ἦτο κάκιος ἀνθρώπος καὶ ἐδουκολάκιασε. Τὰ λοιπὰ ἦθη τῶν Ἰκαρίων εἶνε ἀπλοῖκά, κλίνουσι δὲ πρὸς τὴν κλοπὴν, καὶ διηγούνται ὅτι ἀνθρώπος τις τοῦ ὁποίου ἔκλεψαν μίαν αἶγα προτέφυγε παρὰ τῷ ἱερεῖ τοῦ χωρίου, ὅπως δι' ἀφορισμοῦ προσκαλέσῃ τὸν κλέψαντα νὰ τὴν ἀποδώσῃ πρὸς τὸν κύριόν της· ἀλλ' ὁ ἱερεὺς, ὅστις, φαίνεται, δὲν ἦτον ἀμέτοχος, εἰ μὴ πρωτομργὸς τῆς κλοπῆς, ἐπετίμησεν ἐπ' ἐκκλησίᾳ τοὺς πιστοὺς διὰ τῶν ἐξῆς λόγων. «Ὁποῖος ἔφαγε τοῦ Ζαχαρία τὴν αἶγα νὰ λύσῃ καὶ νὰ καταλύσῃ ὁ λάρυγγάς του. Ὁποῦ τὴν ἔφαγε, τὴν ἔφαγε, κί' ὁποῦ τὴν ἔχασε νὰ σκαααάση (καὶ ὁ λαὸς ἐφώνησεν ἀμὴν) φωτὶα ᾗς τὸ τζάκι του ν' ἀνάψουσι, τζουκάκια νὰ βράσσουνι (ἀμὴν).»

Ἡ διάλεκτος τῶν Ἰκαρίων περιέχει πολλὰς ῥίζας ἀρχαιοτάτων Ὀμηρικῶν λέξεων, ἀλλὰ τοσοῦτον παρεφθαρμένως προφερομένας, ὥστε ἀδυνατεῖ τις ἀκούων νὰ εἰκάσῃ ὁποίας γλώσσης

εἶνε. Ἐκ παραδείγματος, ὁ Ἰκάριος λέγει *ἄτη εἰσει σοι ἀντὶ ἄτη ἐλευσέται σοι* = *ἡὰ σοὶ ἐπέλθῃ βλάβη, φθορά, ἑασὼν μου τὴν αἶα καὶ μολυβῶν σε* = *ἄφες τὴν αἶγα μου καὶ σὲ φονεύω*. κλ.

Διοικητικῶς δὲ ἡ Ἰκαρία ἀποτελεῖ μέρος τῆς τετρακτῆς (Ἰκάρου, Καλύμνου, Λέρου καὶ Πάτμου, αἵτινες τὸ σύνολον πληρῶνουν εἰς τὸν σατράπην τῆς Ῥόδου ὀγδοήκοντα χιλιάδας γροσίων) καὶ πληρῶνει γρόσια δεκαεννέα χιλιάδας τὸ ἀνάλογον αὐτῆς, διοικουμένη ὑπὸ Τούρκου διοικητοῦ.

Τοιαῦτα εἶνε ὅσα κατὰ τὴν τριήμερον ἐν Ἰκαρίᾳ διατριβὴν μου ἐδυνήθην νὰ ἴδω. Βεβαίως νῆσος στερουμένη συγκοινωνίας πρὸς ξένους, ἀπροσπέλαστος εἰς ἄλλοδαπούς, στερουμένη παντὸς μέσου πρὸς διανοητικὴν ἀνάπτυξιν, πολὺ ὀπίσω διατελεῖ καὶ εἰς τὸν πολιτισμὸν· δέον ὅμως νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι ἀφ' ὅτου ὁ νῦν ποιμενάρχης Σάμου καὶ Ἰκαρίας Κ. Γαβριήλ, ἀνὴρ κατὰ πάντα σεβάσμιος καὶ ἐνάρετος, ἀνέλαβε τὴν ποιμαντορίαν τῆς νήσου ἐκείνης, πολλὴν κατέβαλε προσπάθειαν πρὸς ἐκρίζωσιν τῶν ὑπαρχουσῶν ἀρχαίων προλήψεων καὶ πρὸς διάδοσιν πνεύματος ὑγειοῦς καὶ εὐσεβοῦς· ἐλπίζομεν δὲ ὅτι αἱ προσπάθειαι τῆς πανιερότητός του θέλουσι φέρει ἀγαθοὺς καρποὺς ἐν τάχει.

ΕΠΑΜ. ΣΤΑΜΑΤΙΑΔΗΣ.

ΟΛΙΒΙΕΡΟΣ ΓΟΛΣΜΙΘ.

Ῥγὸ Λόρδου Μακώλεϋ.

ΟΛΙΒΙΕΡΟΣ ΓΟΛΣΜΙΘ, εἰς τῶν τερπνοτέρων ἁγίων συγγραφέων τοῦ δεκάτου ὀγδόου αἵωνος, κατήγετο ἐκ Σαξωνικῆς τινος διαμαρτυρουμένης οἰκογενείας πρὸ πολλοῦ ἀποκατεστημένης ἐν Ἱρλανδίᾳ, καὶ ἦτις, ὡς καὶ πολλαὶ ἕτεραι Σαξωνικαὶ καὶ διαμαρτυρούμεναι οἰκογένειαι, εἶχεν ὑποφέρει κατὰ τὰς ταραχώδεις ἐποχάς, πλείστας ὅσας καταδρομὰς ὑπὸ τῶν ἐγγχωρίων. Ὁ πατὴρ τοῦ Ολιβιέρου, Κάρολος Γόλσμιθ, εἶχε σπουδάσει ἐπὶ τῆς βασιλείας Ἄννης εἰς τὸ ἐπαρχιακὸν σχολεῖον τοῦ Ἐλφεν. Ἐρασθεὶς τὴν κόρην τοῦ διδασκάλου τοῦ σχολείου ἐκείνου, ἐνυμφεύθη αὐτὴν, καὶ γενόμενος κληρικὸς, κατόκησεν εἰς τι χωρίον καλούμενον Πάλλη, ἐν τῇ κομητείᾳ τοῦ Λονγφόρδου. Ἐκεῖ δὲ διατριβὼν μόλις ἐδύνατο ν' ἀπολαμβάνη τὰ πρὸς διατροφὴν τῆς γυναικὸς του καὶ τῶν τέκνων του, ἐργαζόμενος εἴτε ὡς ἐφημέριος, εἴτε ὡς ἐνοικιαστὴς ὑποστατικῶν.

Ἐν τῇ Πάλλῃ ταύτῃ ἐγεννήθη ὁ Ὀλιβιέρους Γόλσμιθ, τὸν Νοέμβριον τοῦ 1728. Τὸ χωρίον τοῦτο, καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὰς πρακτικὰς τοῦ βίου λεπτομερείας, τόσον ἀπείχε τότε τῆς πλουσίας καὶ ἀκαμάτου πρωτευούσης ἐν ἣ ὁ Γόλσμιθ διήνυσσε τὰ τελευταῖα τοῦ βίου του ἔτη, ὅσον ἀπέχει σήμερον ἀπ' αὐτῆς ἔπαυλός τις τοῦ ἄνω Καναδά ἢ καντωνιόν τι τῆς Αὐστραλίας. Ἔτι καὶ σήμερον οἱ ἀποπειρώμενοι ἐνθουσιασताὶ νὰ εἰσχωρήσωσι μέχρι τῆς γενεθλίου χώρας τοῦ ποιητοῦ ἀναγκάζονται νὰ διανύσωσι πεζοὶ τὸ τελευταῖον μέρος τῆς ὁδοῦ. Τὸ χωρίον ἀρίζεται πασῶν τῶν μεγάλων ὁδῶν, καὶ εἶναι ἐν μέσῳ αὐχμηρᾶς πεδιάδος, ἥτις, ἐν τῇ ἐποχῇ τῶν βροχῶν, μεταβάλλεται συνήθως εἰς λίμνην. Οἰασθήποτε στερεᾶς ἀμάξης ἀπεπειράτο τις νὰ κάμῃ χρῆσιν εἰς τὰς διατεμνοῦσας τὴν πεδιάδα ἐκείνην ὁδοὺς, θὰ ἔβλεπεν αὐτὴν συντριβομένην εἰς τεμάχια. Εἰς τινὰς μάλιστα χαράδρας καὶ ἀτραποὺς εἶναι ἀδύνατον νὰ εἰσχωρήσωσι καὶ οἱ στερεώτεροι τῆς ἀμάξης τροχοί.

Αἰὼν παιδὸς ἔτι ὄντος τοῦ Ὀλιβιέρους, προσεφέρθη τῷ πατρὶ αὐτοῦ ἐφημερία ἀποφέρουσα εἰσόδημα διακοσίων λιρῶν στερλινῶν περίπου, ἐν τῇ κομητείᾳ τοῦ Βεστμείθ. Τότε ἡ οἰκογένεια ἅπασα ἐγκατέλιπε τὴν καλύβην τῆς ἐρήμου, ὅπως κατοικήσῃ εὐρύχωρον οἰκίαν ἰδρυομένην παρὰ τινὰ λεωφόρον πλησίον τοῦ χωρίου Αἰσση. Ἐν τῇ οἰκίᾳ ταύτῃ ὑπῆρέτριά τις ἐδίδαξε τὸν παῖδα τὰ γράμματα ἃ ἐγίνωσκε, ὅστις ἐν ἡλικίᾳ ἑπτὰ ἐτῶν ἐπέμφθη ἀκολούθως εἰς τι σχολεῖον τοῦ χωρίου, ὃ διηύθυνεν εἰς ὑπὸ σύνταξιν γηραιὸς καταλυματίας. Ὁ ἀξιωματικὸς οὗτος ἐδίδασκε μόνον ἀνάγνωσιν, γραφὴν καὶ ἀριθμητικὴν κατεῖχεν ὅμως ἀνεξάντλητον θησαυρὸν ἱστοριῶν περὶ βρυκολάκων, καὶ μοιρῶν καὶ νηριῶδων, περὶ τῶν διασήμεων ἀρχιληστῶν Ἰρλανδῶν, Βάλδεαργ Ὀδονέλλου καὶ Χογάνου τοῦ Καλπαστοῦ, περὶ τῶν ἀνδραγαθημάτων τοῦ λόρδου Πετερβόρθ καὶ τοῦ λόρδου Σανώπου, καὶ περὶ ἄλλων δημοῖς φύσεως ἀντικειμένων. Ὁ ἀνὴρ οὗτος ἠκολούθει τὴν τῶν διαμαρτυρουμένων θρησκείαν, ἀνῆκεν ὅμως εἰς τὴν τῶν αὐτοχθόνων γενεάν, ἐλάλει τὴν ἱρλανδικὴν διάλεκτον, καὶ τὸ καλλίτερον πάντων, ἀπήγγελεν ἐκ προχείρου στίχους. Ὁ Ὀλιβιέρους κατέστη λίαν πρωίμως, καὶ καθ' ἅπαντα αὐτοῦ τὸν βίον διετέλεσε περιπαθῶς θυμωστικὸς τῆς ἱρλανδικῆς μουσικῆς, καὶ κυρίως τῶν μουσικῶν συνθέσεων τοῦ Καρολانوῦ, καὶ ἤκουσε μάλιστα τὴν ἄρπην τοῦ βραψωδοῦ τοῦ

τοῦ ἐκπέμπουσιν τοὺς τελευταίους αὐτῆς φθόγους (1).

Ὁφείλομεν νὰ προσθέσωμεν ὅτι ὁ Ὀλιβιέρους, εἰ καὶ ἦτον Ἄγγλος τὸ γένος καὶ ὑπῆρχε διὰ πολλῶν δεσμῶν συνδεδεμένος μετὰ τῆς ἀνεγνωρισμένης ἐκκλησίας, οὐδέποτε ἔδειξε τὸ ἐλάχιστον σημεῖον τῆς περιφρονητικῆς ἐκείνης ἀντιπαθείας μεθ' ἧς, καθ' οὓς χρόνους ἔζη, ἡ ὑπερισχύουσα μειονότης ἐν Ἰρλανδίᾳ ἐθεώρει γενικῶς τὴν κατακτηθεῖσαν πλειονότητα. Ὅχι μόνον δὲ δὲν συνεμερίζετο τὰς ιδέας καὶ τὰ αἰσθήματα τῆς γενεᾶς εἰς ἣν ἀνῆκε, ἀλλὰ ἠσθάνετο ἀπεναντίας ἀπέχθειαν πρὸς τὴν ἐνδοξον καὶ αἰδιδον μνήμην, ὥς ἀπεκάλουν Γεώργιον τὸν Γ'· καὶ ὅτε μάλιστα ἐκάθητο ἐπὶ τοῦ θρόνου Γεώργιος ὁ Γ', ὑπεστήριξεν ὅτι μόνη ἡ ἀνόρθωσις τῆς ἐκδιωχθείσης οἰκογενείας ἠδύνατο νὰ σώσῃ τὸν τόπον.

Ἐννεαέτης ἔτι ὢν ὁ Γόλσμιθ ἐγκατέλιπε τὸ πνιχρὸν σχολεῖον τοῦ γηραιοῦ στρατιώτου καὶ ἐπέμφθη εἰς διάφορα προπαιδευτικὰ σχολεῖα, ἐνθα ἀπέκτησε γνώσεις τινὰς τῶν νεκρῶν γλωσσῶν. Φαίνεται ὅτι κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην ὁ βίος αὐτοῦ δὲν ὑπῆρξε πολὺ εὐτυχής. Καθὼς βλέπομεν εἰς τὴν θαυμασίαν εἰκόνα του, τὴν εὐρισκομένην ἤδη εἰς τὴν ἔπαυλιν τοῦ Κνούουλ, οἱ χαρακτῆρες τοῦ προσώπου τοῦ ἦσαν τόσῳ σκληροὶ, ὥστε κατῆντων μέχρι τοῦ αἵσχροῦ. Ἡ νόσος εὐλογίᾳ τῷ εἶχεν, ἀφήσει τρομερὰ ἔχνη. Ἦτο μικρὸς τὸ ἀνάστημα καὶ τὰ μέλη του ἦσαν κακῶς ἐνηρμοσμένα πρὸς ἄλληλα. Αἱ σωματικαὶ ἐλλείψεις εἶναι ἀσυγχώρητοι μεταξὺ τῶν παίδων, πρὸς δὲ τῷ γελοίῳ τῆς μορφῆς τοῦ δυστυχοῦς Ὀλιβιέρους, προσετίθεντο ἡ ἀπλοϊκότης καὶ φυσικὴ τις προδιάθεσις εἰς λάθη, ἀρ' ὧν οὐδέποτε ἔμεινεν ἀπληλαγμένος. Κατέστη ὅθεν τὸ ἀντικείμενον τῶν σκαμμάτων τῶν λοιπῶν παίδων καὶ τῶν διδασκάλων, ἐδεικνύετο διὰ τῆς χειρὸς ὡς τι φρόνητρον κατὰλληλον νὰ διώκωνται τὰ πτηνὰ ἀπὸ τῆς αὐλῆς τῆς ἀνέσεως, καὶ ἐδέρετο ἐν τῇ τάξει τοῦ σχολείου ὡς τις μωρός. Ἀκολούθως ὅτε ἀπέκτησε φιλολογικὴν φήμην, ἐκαίνοι ὅσοι ἐνέπαι-

(1) Ὁ Τορλώθ Καρολάνος ἐγεννήθη ἐν Νοβδέρφ τῷ 1670 καὶ ἀπέθανε τῷ 1738 ἐν Ῥοσκομόνῳ. Ὁ τυφλὸς οὗτος βραψωδὸς διέτρεχε τὴν Ἰρλανδίαν ἀπαγγέλλων τὰς ᾠδὰς του, ἀπανταχοῦ ὑποδεχόμενος παρὰ πάντων φιλοξενίας, καὶ πληρώρων διὰ τῶν στίχων του τὴν φιλοξενίαν ἣν μετὰ προθυμίας τῷ προσέφερον. Ὁ Γόλσμιθ ἠδύνατο νὰ τὸν ἀκούσῃ παρὰ τῷ θείῳ του Κονταρίν, ὅτε οὗτος κατῴκει ἐν Ῥοσκομόνῳ. (Σημ. τοῦ γάλλου μεταφραστοῦ.)

ζον αὐτὸν ἄλλοτε, ἀνεμινθήσκοντο καὶ διηγούντο διάφορα ἐπεισόδια τῆς νεανικῆς του ἡλικίας· οὗτοι ἀναφέρουσιν ἀπαντήσεις καὶ ἐπιγράμματα αὐτοσχέδιασθέντα ὑπ' αὐτοῦ (1), ἅτινα, εἰ καὶ διήλθον ἀπαρτήρητα τότε, μετὰ εἴκοσι καὶ πέντε ἔτη βραδύτερον ἐθεωρήθησαν ὡς πρόωρον δεῖγμα τῆς εὐφυΐας εἰς ἣν ὀφείλονται Ὁ ἐφημέριος τοῦ Βασιλείου καὶ Τὸ ἐγκαταλειμμένον χωρίον.

Κατὰ τὸ δέκατον ἑβδομον ἔτος τῆς ἡλικίας του ὁ Ὀλιβιέρος Γόλσμιθ εἰσῆλθεν ὡς ὑπότροφος εἰς τὸ ἐν Δουβλίνῳ γυμνάσιον τῆς Τριάδος. Οἱ ὑπότροφοι ἐτρέφοντο καὶ ἐδιδάσκοντο δωρεάν, μόνον δὲ ἐπλήρωναν μικράν τινα ποσότητα διὰ τὸ οἰκημαῦπεβάλλοντο ὅμως εἰς τινὰς δουλικὰς ὑποχρεώσεις ἀφ' ὧν πρὸ πολλοῦ ἀπηλλάχθησαν. Ἐσάρωνον, λόγου χάριν, τὴν αὐλὴν, ἔφερον τὰ φαγητὰ ἐπὶ τῆς τραπέζης τῶν ἀνωτέρων των, ἤλασσον τὰ τρυβλία καὶ ἔχουν τὸν ζυθὸν εἰς τὰ ποτήρια τῶν λοιπῶν τοῦ γυμνασίου μελῶν. Ὁ Γόλσμιθ, κατώκησεν οὐχὶ μόνος εἰς τι ὑπερῶν, εἰς τὸ παράθυρον τοῦ ὁποίου φαίνεται εἰσέτι χαραγμένον ὑπὸ τοῦ ἰδίου τὸ ὄνομά του. Ἀπὸ τῶν ὑπερῶν τούτων πλείστοι σπουδασταὶ ἀνήρθησαν εἰς τὸ ἀξίωμα τοῦ λόρδου καγγελαρίου, ἡ ἔφθασαν μέχρι τῆς ἑδρας τοῦ Ἐπισκόπου. Ἀλλ' ὁ Γόλσμιθ, ἐνῶ ὑπεβάλλετο εἰς τὰς ταπεινωτικὰς τῆς θέσεώς του ὑπηρεσίας, ἔχανε συνάμα καὶ τὰ πλεονεκτήματα αὐτῆς. Παρημέλησε τὰς σχολειακὰς μελέτας, καὶ ἀπῆντησε κακῶς εἰς τὰς ἐξετάσεις· παραρρίφθεις εἰς τὸν τελευταῖον βαθμὸν τῆς τάξεώς του διὰ τὸ νὰ ὑπεκρίθῃ τὸν γελωτοποιῶν ἐν τῇ αἰθούσῃ τῶν μαθημάτων, ὠνειδίσθη προσέτι αὐστηρῶς διότι ἐκένωσε τὴν ἀντλίαν του ἐπὶ ἐνὸς κλητῆρος, καὶ ἐδάρη ἀνιλεῶς ὑπὸ βαρβάρου τινὸς τῶν διδασκάλων του, διότι ἔδωκε χορὸν εἰς εὐθύμους τινὰς φίλους του καὶ εἰς τινὰς ἐλαφρὰς νεάνιδας τῆς πόλεως εἰς τὸν ἀνώτατον τῆς οἰκίας ὄροφον.

(1) Μολονότι ὁ Γόλσμιθ ἤρχισε νὰ στιχομυρῇ ἀπὸ τοῦ ἑβδομοῦ τῆς ἡλικίας του ἔτους, τινὲς τῶν ἀπαντήσεών του δυνατόν νὰ ἐποιήθησαν μετὰ ταῦτα, ὡς ἐπὶ παραδείγματι, αἱ διαφώρις ὑπὸ πολλῶν ἀναφερόμεναι, ὧν μία εἶναι καὶ ἡ ἀκόλουθος. Εἰς τινὰ τοῦ χωρίου χορὸν, ἐνθουσιασθεὶς ἐκ τῆς μουσικῆς τῆς ἀσκομανδούρας ὁ νέος Ὀλιβιέρος, ἐπήδησεν εἰς τὸ μέσον ἐξαίφνης καὶ ἤρχισε μόνος νὰ πηδᾷ ἐν τῷ μεταξὺ τῶν δύο ἀντιχόρων διαλείμματι· τοῦτο ἰδὼν ὁ μουσικὸς ἐφώνησε· «Ἰδέτε τὸν Αἴσωπον χορεύοντα.» Τὰς λέξεις ταύτας ἀκούσας ὁ Ὀλιβιέρος ἀπηύθυνε πρὸς τὸν μουσικὸν τὸ ἀκόλουθον δίστιχον.

Εἶν' ὁ χορευτὴς γελοῖος, πλὴν κ' ὁ μουσικὸς πολὺ,
Ναί, ὁ Αἴσωπος χορεύει καὶ ὁ πῆλξ του αὐλεῖ.

Ἐνῶ ὁ Ὀλιβιέρος διῆγεν ἐν Δουβλίνῳ βίον μετὰ τῶν ῥυπαρὰς ἐνδεΐας καὶ ἀκόσμου ἀσωτείας, ἀπέθανεν ὁ πατὴρ αὐτοῦ, καταλιπὼν αὐτῷ ὡς κληρονομίαν μικρὸν τι ἄρτου τεμάχιον. Ὁ νέος τότε σπουδαστὴς ἔλαβε τὸν βαθμὸν τοῦ δοκίμου καὶ ἐγκατέλιπε τὸ πανεπιστημεῖον. Κατ' ἀρχὰς κατώκισεν εἰς τὸ πενιχρὸν οἶκημα ὅπου εἶχεν ἀποσυρθῇ μετὰ τὴν χηρείαν αὐτῆς ἡ μήτηρ του. Εἶχεν ἤδη συμπληρώσει τὸ εἰκοστὸν πρῶτον τῆς ἡλικίας του ἔτος, ἦτο ὅθεν ἀνάγκη ὅπως ἐναγκαλισθῇ κερδάλειον τι ἔργον· ἀλλ' ἐφαίνετο ὅτι ἡ ἐκπαίδευσίς του δὲν εἶχε κατὰστάσει αὐτὸν ἀρμόδιον εἰμῇ εἰς τὸ νὰ ἐνδύεται ὑφάσματα λαμπροῦ χρώματος, ὃ ἡγάπα ὡς ἡ μέλισσα, νὰ παίξῃ τὰ χαρτῖα, νὰ τραγωδῇ ἱρλανδικοὺς ἥχους, νὰ παίξῃ τὸν αὐλὸν, νὰ ἀλιεύῃ κατὰ τὸ θέρος, καὶ νὰ διηγῆται περὶ τὴν ἐστίαν τὰς ἐστορίας τῶν βρυκολάκων ἐν χειρῶν χειμῶνος. Πέντε ἢ ἑξ ἐπιτηδεύματα ἐδοκίμασε τὸ ἐν κατόπιν τοῦ ἄλλου, ἄνευ τινὸς ἐπιτυχίας. Κατ' ἀρχὰς ἐκλινε πρὸς τὴν τῶν κληρικῶν τάξιν, ἀλλὰ, παρουσιασθεὶς ἐνδεδυμένος πορφυρὰ ἱμάτια, ἀπεδύχθη ἀμέσως τοῦ ἐπισκοπικοῦ μεγάρου. Ἀκολούθως εἰσῆλθεν ὡς παιδαγωγὸς παρὰ τινὶ πλουσίᾳ οἰκογενείᾳ, ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ παρήτησε καὶ τὸ ἔργον τοῦτο ἕνεκα ἑρίδος συμμάχης ἐν τῷ παιγνηδίῳ. Τότε ἀπεφάσισε νὰ μεταναστεύσῃ εἰς Ἀμερικὴν, καὶ οἱ συγγενεῖς αὐτοῦ μετ' εὐχαριστήσεως εἶδον αὐτὸν ἐπὶ ὠραίου ἵππου ἀναχωροῦντα διὰ Κόρκ, καὶ ἔχοντα ὡς ἐφόδιον ἐν τῇ πῆρᾳ τριάκοντα λίρας στερλίνας. Ἀλλὰ μόλις παρήλθον ἑξ ἑβδομάδης καὶ εἶδον αὐτὸν ἐπανερχόμενον ἐπὶ ἀθλίου ἵππαριου ἄνευ λεπτοῦ, καὶ ἤκουσαν αὐτὸν λέγοντα εἰς τὴν μητέρα του, ὅτι τὸ πλοῖον ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔμελλε νὰ ἐπιβῇ, θέλον νὰ ὠφεληθῇ ἐκ τοῦ οὐρίου ἀνέμου τοῦ πνεύσαντος καθ' ἣν ὥραν ἠγρίσκετο οὗτος εἰς τινὰ διασκέδασιν, ἔκαμε πανία καὶ ἄνευ αὐτοῦ. Ἀπεφάσισε τότε νὰ σπουδάσῃ τὴν νομικὴν, καὶ εἰς γεναῖος συγγενῆς του τῷ προσέφερε συνδρομὴν πεντήκοντα λίρας στερλίνας, τὰς ὁποίας λαβὼν ὁ νέος Γόλσμιθ ἀνεχώρησεν εἰς Δουβλίον· καθ' ὃδὸν ὅμως παρεσύρθη ἐντὸς τινος οἰκίας χαρτοπαικτῶν καὶ ἐκεῖ ἔχασε καὶ τὸ τελευταῖον τοῦ σελίνιον. Ἐσυλλογίσθη τότε νὰ ἐκμάθῃ τὴν ἰατρικὴν. Δι' ἐράνου ἐσύναξαν δι' αὐτὸν μικρὸν τι κεφάλαιον, καὶ ἐπεμφαν αὐτὸν εἰς Ἑδιμβούργον. ἦτο ἤδη εἰκοσαετραετής. Ἐν Ἑδεμβούργῳ διεβίωσε δεκαοκτὼ μῆνας, ὑποτιθέμενος ὅτι ἐσπούδαζε, καὶ ἀληθῶς ἐσταχυολόγησεν ἐπιπολαίους τινὰς γνώσεις ἐκ τε

τῆς χημείας καὶ τῆς φυσικῆς ἱστορίας. Ἐκείθεν μετέβη εἰς Λεύδην, πάντοτε ἰσχυριζόμενος ὅτι σπουδάζει τὴν ἱατρικὴν, ἀλλὰ καὶ τὸ περίφημον τοῦτο πανεπιστήμιον κατέλιπε, τὸ τρίτον ἐν ᾧ εἶχε διακρίνει, ἔχων εἰκοσιεπτὰ ἐτῶν ἡλικίαν, χωρὶς νὰ λάβῃ οὐδένα βαθμὸν καὶ φέρων μεθ' ἑαυτοῦ ἀντίκας ἐπιστήμης. Λέξεις τινὰς τῆς ἱατρικῆς, καὶ μὴ ἔχων ἄλλο κτῆμα ἢ τὰ φορέματα ἃ ἐφόρει, καὶ τὸν αὐλὸν του. Τὸ τελευταῖον τοῦτο ὅμως ὑπῆρξεν αὐτῷ χρήσιμος φίλος, καθότι διερχόμενος περὶ τὴν Φλάνδραν, τὴν Γαλλίαν καὶ τὴν Ἑλβετίαν ἐπαιξε διαφόρους ἥχους εἰς οὓς ἔτρεχον ἀπανταχοῦ οἱ χωρικοὶ ὅπως χορεύουσι, καὶ οὕτω εὗρισκε πολλάκις διὰ τοῦ μέσου τούτου τὸν δεῖπνόν του καὶ κλίνην εἰς ἣν νὰ κοιμηθῇ. Αἱ τοιαῦται ἀποδημίαι του ἔφερον αὐτὸν μέχρι τῆς Ἰταλίας, ἀλλ' οἱ Ἰταλοὶ δὲν ἐνοστιμεύοντο τόσον εὐκόλως τοιοῦτον μουσικὸν, διὸ ἠναγκάσθη, ὅπως ζῇ, νὰ προσδράμῃ εἰς τὰς ἐλεημοσύνας ἃς διένεμον ἔξω τῶν θυρῶν τῶν Μοναστηρίων. Ὁφείλομεν ὅμως νὰ σημειώσωμεν ὅτι τὰ ὑπ' αὐτοῦ διηγούμενα καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἐποχὴν αὐτὴν τῆς ζωῆς του, δὲν πρέπει νὰ πιστευῶνται καθ' ὅλοκληρίαν. Ἡ καθαρὰ ἀλήθεια οὐδέποτε ἀπετέλεσε μέρος τῶν ἀρετῶν τοῦ Γόλσμυθ, καὶ ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ὅστις εἶναι ἀνακριθὴς εἰς τὰς διηγήσεις του, εἶναι ἔτι μᾶλλον ἀνακριθὴς ὅταν λαλῇ περὶ τῶν ταξειδίων του. Πράγματι, ὁ Γόλσμυθ ὀλίγον θὰ ἐσέβετο τὴν ἀλήθειαν ἀφοῦ διενόηθη νὰ γράψῃ καὶ νὰ δημοσιεύσῃ ὅτι παρευρέθη ἐν τινι σπουδαίᾳ συνομιλίᾳ μετὰ τοῦ Βολταίρου ἢ Φοντανέλλη, καὶ ὅτι ἡ συνομιλία αὕτη ἐγένετο ἐν Παρισίοις. Ἦδη, εἶναι βέβαιον ὅτι ὁ Βολταίρος ἐνόσφω ὁ Γόλσμυθ διέτριβεν ἐν τῇ Η-πείρῳ, ἤνυκτο οὐχὶ ὀλιγώτερον τῶν ἑκατὸν λευγῶν μακρὰν τῶν Παρισίων.

Τῷ 1756, τῷ τελευταίῳ τῶν ἀποδημιῶν του ἔτει, ἀπεβιβάσθη ὁ Γόλσμυθ εἰς Δουβρον ἄνευ λεπτοῦ, ἄνευ φίλων, ἄνευ ἐπαγγελματος. Ἀληθὲς ὅμως εἶχε λάβει, — ἂν δυνάμεθα νὰ παραδεχθῶμεν τὴν ἀναπόδεικτον μαρτυρίαν του, — εἶχε λάβει, λέγομεν, δίπλωμα διδάκτορος ἐκ τοῦ πανεπιστημίου τῆς Παδούνης· ἀλλὰ καὶ ὁ τίτλος οὗτος τῷ ἦτο ὅλως ἀνωφελής. Ἐν Ἀγγλίᾳ, ὅπου ἐφθασεν, ἦτο πάντῃ περιττὸς ὁ αὐλὸς του, οὐδ' ἤνυκοντο καὶ μοναστήρια, διὸ ἠναγκάσθη, ὅπως ζῆσῃ, νὰ προσδράμῃ εἰς ἀπηλπισμένα μέσα. Καὶ πρῶτον ἐγένετο ἀλήτης κωμικός, ἀλλ' οὕτε τὸ πρόσωπον αὐτοῦ οὕτε ἡ συμπεριφορὰ του ἦσαν ἐπιτήδεια ὅπως διαπρέψῃ ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἔξω καὶ τοῦ εὐτελεστέρου

θεάτρου. Ἀκολούθως ἀνέλαβε νὰ τρέβῃ φάρμακα ἐν τῷ ἰγδίῳ φαρμακείῳ τινὸς καὶ νὰ τρέχῃ τὰς ὁδοὺς τοῦ Λονδίνου φέρων τὰς φιάλας μεθ' ἃς τὸν ἐπεφόρτιζον οἱ ἐλεήμονες φαρμακοποιοί. Εἶτα συγκατηοιμήσθη μετὰ τινος συμμορίας ἐπαίτων, ἐχούσης τὴν φωλεάν της εἰς τὸ Ἀξ-Γιάρδ. (1) Ἐπὶ τινὰ χρόνον ἐγένετο διδάσκαλος ἐν τινι λυκείῳ, ὅπου τοσοῦτον ζωηρῶς ἠσθάνθη τὰς δυστυχίας καὶ τὸν ἐξευτελισμὸν τῆς τέχνης ταύτης, ὥστε ἐθεώρησεν ἑαυτὸν εὐτυχῇ νὰ τὴν ἐγκαταλείψῃ ὅπως κερδίξῃ τοῦ λοιποῦ τὸν ἄρτον του λαμβάνων ὑπηρεσίαν παρὰ τινι βιβλιοπώλῃ· ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν νέαν ταύτην τέχνην εὗρεν ἔτι ἐξευτελιστικώτερον ζυγόν, καὶ οὕτω μετὰ προθυμίας ἀνέλαβε καὶ πάλιν τὸ τοῦ διδασκάλου ἔργον. Εἶτα ἐπέτυχεν νὰ διορισθῇ ὑπάρχων εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς εταιρίας τῶν ἀνατολικῶν Ἰνδιῶν, ἀλλ' ὁ διορισμὸς οὗτος ἀνεκλήθη αὐθαρεῖ, ἀγνοοῦμεν διὰ ποίους λόγους. Ὁ Γόλσμυθ οὐδέποτε ἐλάλησε περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου· εἶναι ὅμως πιθανὸν ὅτι εὗρον αὐτὸν ἀναπιτήδειον εἰς τὸ νὰ ἐκπληρώσῃ τὰ τῆς θέσεώς του καθήκοντα. Μετὰ ταῦτα ἐπαρουσιάσθη νὰ δώσῃ ἐξετάσεις εἰς τινὰ χειρουργικὴν Σχολὴν ὅπως λάβῃ θέσιν βοηθοῦ ἐν τινι ναυτικῷ νοσοκομείῳ· ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν εὐτελῆ ταύτην θέσιν ἐκρίθη ἀνίκανος. Ἐν τῷ μεταξύ εἶχεν ἀποθάνει ὁ διδάσκαλος τοῦ σχολείου εἰς ᾧ εἶχε χορηματίσει ὑποδιδάσκαλος δι' ἐν τεμάχιον ἄρτου καὶ τὸ τρίτον μιᾶς κλίνης. Ὅθεν δὲν τῷ ἔμεινεν ἄλλο μέσον ἢ νὰ ξιφθῇ καὶ πάλιν εἰς τὸ εὐτελες τοῦ φιλόλογου ἐπάγγελμα. Ὁ Γόλσμυθ ἐνοικίασεν ἤδη ἐν δωμάτιον εἰς τινὰ ἀθλίαν αὐλὴν, εἰς ἣν ὤφειλε ν' ἀναβῇ ἀπὸ τῶν ὀχθῶν τοῦ ῥυακος τοῦ Fleet Ditch, διὰ συνεχοῦς σειρᾶς μελαίνων βαθμίδων, καλουμένων Breakneck Steps (ἡ κοψόλεμος ἀναβάθρα). Ἡ αὐλὴ ἐκεῖνη ὁμοῦ μετὰ τὴν ἀναβάθραν ἐξηφανίσθη ἤδη πρὸ πολλοῦ, οἱ γέροντες ὅμως τοῦ Λονδίνου κάτοικοι ἐνθυμοῦνται καλῶς ἀμφοτέρω. Ἐνταῦθα ἐν τριακονταετῇ ἡλικίᾳ ἀποκατεστάθη ὁ δυστυχὴς Γόλσμυθ ὅπως ἐργάζεται ὡς τις τῶν καταδικῶν.

Ἐπὶ δέκα ἀλλεπάλληλα ἔτη ὁ Γόλσμυθ ἐδημοσίευσεν τινὰ ἔργα, τινὰ τῶν ὁποίων διεσώθησαν, τὰ πλεῖστα ὅμως ἀπωλέσθησαν. Ἐγραφε διάφορα ἄρθρα εἰς τὰς Ἐπιθεωρήσεις, τὰς Ἀποθήκας καὶ τὰς ἐφημερίδας, προσέτι βιβλία διὰ τοὺς παῖδας, τὰ ὁποῖα χρυσοδεμένα καὶ κεκοσμημένα μετὰ ἀ-

(1) Ἡ Ἀξ-Λάν, ὡς λέγεται ἤδη εἶναι ἡ τραμεριώτερη συνοικία τοῦ Λονδίνου.

δαῖς ξυλογραφίας, ἐπωλοῦντο εἰς τὸ πάλαι ποτὲ διάσημον ἐμπορικὸν τὸ κείμενον ἐν τῇ γωνίᾳ τῆς πλατείας τοῦ Κοιμητηρίου τοῦ Ἁγίου Παύλου. — ἔγραψε προσέτι μίαν διατριβὴν ἐπὶ τῇ καταστάσει τῆς φιλολογίας ἐν Εὐρώπῃ, ἥτις εἰ καὶ μικρὰν ἔχουσα ἀξίαν, ἀνατυποῦται εἰσέτι μετὰ τῶν λοιπῶν συγγραμμάτων του, — Ἕνα Βίον τοῦ ὠραίου Νάσχ, ἀξίον μετατυπώσεως, — Ἱστορίαν τινὰ τῆς Ἀγγλίας, ἐπιπόλαιον καὶ ἀνακριβὴ, καλλίστην ὅμως πρὸς ἀνάγνωσιν, ὑπὸ τὸν τύπον ἐπιστολῶν πεμπόμενων ὑπὸ εὐγενοῦς Λόρδου πρὸς τὸν υἱόν του, — καὶ τινὰ τερπνότατα Σχεδιάσματα τῆς κοινῆς τοῦ Λονδίνου, ὑπὸ τὸν τύπον ἐπιστολῶν Κινέζου περιηγητοῦ. Ἄπαντα τὰ συγγράμματα ταῦτα ἐδημοσιεύθησαν ἀνωνόμως, ἦτο ὅμως λίαν γνωστὸν ὅτι πάντων τῶν ἀνωτέρω συγγραφεύς ἦν ὁ Γόλσμιθ, ὅστις ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἔλαθεν ὑπόληψιν παρὰ τοῖς βιβλιοπώλαις δι' οὓς εἶχε γράψει αὐτά. Ἐγένετο μάλιστα, ὡς λέγομεν, δημοφιλὴς συγγραφεὺς. Οὐδ' ἡ φύσις ὅμως, οὐδ' ἡ ἀνατροφή τῷ εἶχον δώσει τὰ ἀναγκαῖα προτερήματα πρὸς τὸν θέλοντα νὰ ἐπιδοθῇ εἰς σπουδαίας ἐρεῦνας καὶ εἰς σοβαρὰς πραγματείας. Οὐδὲν ἐγίνωσκε σπουδαίως, ἀνεγίνωσκεν ἐπὶ ποδὸς καὶ οὐδέποτε ἐμελέτησεν ἐπισταμένως τι τῶν ὧσαν ἀνέγνωσε. Ἀναμφιβόλως ὁ Γόλσμιθ καὶ ἐγνώρισε καὶ διέτρεξε πολὺν κόσμον, ἀλλὰ, ἀφ' οὗσα εἶδε οὐδὲν ἄλλο παρατήρησεν ἢ διεφύλαξεν ἐν τῇ μνήμῃ, εἰμὴ πάρεργά τινα, καὶ τινὰς γελοίους χαρὰς. Ἰσχυρῶς καὶ κατὰ τύχην πλήξαντας τὴν φαντασίαν του. Ἀλλ' εἰ καὶ τὸ πνεῦμα αὐτοῦ κατεῖχε τοσοῦτον ὀλιγάρθμον ὕλικόν, ἐγίνωσκεν ὅμως νὰ μεταχειρίζηται αὐτὸ οὕτω πως, ὥστε νὰ ἐκφέρῃ θαυμάσιόν τι ἀποτέλεσμα. Ὑπῆρξαν ἔτεροι πολλῶν μείζονες αὐτοῦ συγγραφεῖς, οὐδεὶς ὅμως αὐτὸς εὐηρέσκει ἀενάως. Τὸ λεκτικόν του ἦν ἀείποτε καθαρὸν καὶ ἀφελές, καὶ ποτε, κατὰ τινὰς περιπτώσεις, ζωηρὸν καὶ ἔντονον. Αἱ διηγήσεις αὐτοῦ τέρπουσιν, αἱ περιγραφαὶ του εἰσὶ γραφικαί, ἡ δὲ ἀφθότως ἰδιότροπος εὐθυμία του λαμβάνει ἐλαφρὰν χοιρὴν ἐρασιμίας μελαγχολίας. Ἐν συντόμῳ, πᾶν ὅ,τι ἔγραφε, σπουδαῖον εἶτε ἀστείον, ἔγραφεν αὐτὸ μετὰ φυσικῆς καὶ κοσμίου χάριτος, ὅπερ δὲν ἐπερίμενε τις πρὸ ἀνδρὸς διαβιώσαντος κατὰ τὸν πλεῖστον τοῦ βίου του χρόνον ἐντὸς ἀκαθάρτων κρυπτῶν, μεταξὺ κλεπτῶν καὶ ἐπαιτῶν, εἶτε μεταξὺ ἀνθρώπων τῶν τριδῶν καὶ ἄλλων τοιούτων ἀγυρῶν, ὧν τὸ αἶσχος τῶν μεγάλων πόλεων.

Καθ' ὅσον τὸ ὄνομά του ἐγίνετο γνωστὸν, ἐβλεπεν ὁ Γόλσμιθ παρεκτεινόμενον καὶ τὸν κύκλον τῶν σχέσεών του. Συνεσχέτισθη μετὰ τοῦ Σαμουήλ Ἰόνσωνος, τοῦ τότε θεωρουμένου ὡς πρώτου τῶν ἐπιζώντων ἁγγλῶν συγγραφέων μετὰ τοῦ Ρεϋνόλδου, τοῦ πρώτου τῶν ζωγράφων ἁγγλῶν, καὶ μετὰ τοῦ Βούρκε, ὅστις εἰ καὶ εἰσέτι δὲν εἶχεν εἰσελθεῖ εἰς τὸ κοινοβούλιον, διεκρίνετο ὅμως πλεῖστον ἐκ τῶν συγγραφέων αὐτοῦ καὶ τῆς εὐγλωττίας του ἐν ταῖς συναναστροφαῖς. Τούτων τῶν μεγάλων ἀνδρῶν ὁ Γόλσμιθ ἀπῆλαυσε τὴν φιλίαν. Τῷ 1763, ἐ χρημάτισεν ἐν τῶν ἐννέα ἀρχικῶν μελῶν τῆς διαστήμου ἀδελφικῆς ἐκείνης ἐταιρίας, ἣν ἐκάλουν μὲν ἐνίοτε *φιλολογικὸν Κλοῦθ*, ἀλλ' ἥτις ἀπέβριψεν αἰετοτε τὸ ἐπιθετον, καὶ ἤδη φέρει εἰσέτι ἐγκαχυωμένη τὸ ἀπλοῦν ὄνομα *Τὸ Κλοῦθ*.

Ἐν τούτοις ὁ Γόλσμιθ εἶχε παραιτήσει τὸ ἐν τῇ κλίμακί τῆς Κοφολέμου ἐνδιαίτημά του, καὶ εἶχεν ἐνοικιάσει οἰκίαν τινὰ ἐν ἐτέρᾳ μᾶλλον πεπολιτισμένη συνοικίᾳ ἔνθα κατόικουν οἱ δικηγόροι τοῦ Λονδίνου, ἀλλὰ καὶ ἐνταῦθα περιέπεσε πολλάκις εἰς θλιβεράν ἀμνηνίαν. Περὶ τὰ τέλη τοῦ 1764, τοσοῦτον καθυστέρησε τὸ ἐνοίκιον του, ὥστε ἡμέραν τινὰ ἢ ξενοδόχος του ἐπεσκέφθη αὐτὸν συνοδευομένη καὶ ὑπὸ ἐνὸς δικαστικοῦ κλητῆρος. Ὁ χρεώστης, ἐν τῇ ἀμνηνίᾳ του, ἐπεμψεν ἀγγελιοφόρον εἰς τὸν Ἰόνσωνα, ὅστις, εἰ καὶ ἦτο πολλάκις μεμψέμοιρος καὶ ἀπότομος δὲν ἔπαυεν ὅμως τοῦ νὰ εἶναι πάντοτε καὶ φίλος, τῷ ἀπέστειλε διὰ τοῦ ἀγγελιοφόρου μίαν Γινέαν, ὑποσχεθεὶς συνάμα νὰ ἔλθῃ προθύμως αὐτὸς ὁ ἴδιος φθάσας δὲ μετ' ὀλίγον, εὔρε τὸν Γόλσμιθ, ὅστις εἶχεν ἤδη ἀλλάξει τὴν Γινέαν, ἐμπαίζοντα τὴν οἰκοκυρίαν του καὶ πίνοντα συγχρόνως ἀπὸ μιᾶς φιάλης Μαρδέρειον οἶνον. Ὁ Ἰόνσων ἔθεσε τὸ πῶμα εἰς τὴν φιάλην καὶ ἐξώρκεισε τὸν φίλον αὐτοῦ νὰ σκεφθῇ ἡσύχως διὰ ποίου μέσου ἡδύνατο νὰ προμηθευθῇ χρήματα. « Ἐγὼ ἐν μυθιστόρημα τὸ ὅποιον δύναται νὰ τυπωθῇ, » ἀπήντησεν ὁ Γόλσμιθ. Ὁ Ἰόνσων διέτρεξε τὸ χειρόγραφον, καὶ πρᾶκτευσας ὅτι περιείχοντο ἐν αὐτῷ καλὰ πράγματα, ἔδραμε νὰ τὸ δείξῃ εἰς ἐκδότην τινὰ, ὅστις ἔδωκεν αὐτῷ ἐξήκοντα λίρας στερλίνας. Ὁ Ἰόνσων ἐπανῆλθε παρὰ χρέμα φέρων τὸ ποσὸν τοῦτο δι' οὗ ἐπληρώθη τὸ ἐνοίκιον, καὶ οὕτω ὁ κλητὴρ ἀπεσύρθη. Κατὰ τινὰς, διαφόρως διηγούμενους τὸ γεγονός τοῦτο, ὁ Γόλσμιθ ἐπέπληξε πικρῶς τὴν ξενοδόχον του διὰ τὴν πρὸς αὐτὸν συμπεριφορὰν.

της' κατ' άλλους προσεκάλεσε μάλιστα αὐτὴν νὰ λάβῃ μετ' αὐτοῦ τὸ τέιον. Πιθανῶς ἀμφοτέρω ταῦτα εἰσὶν ἀληθῆ, ἀλλὰ τὸ μυθιστόρημα δ' ἐφάνη εἰς τὸ κοινὸν διὰ τοιούτου τρόπου ἦν ὁ Ἐφημέριος τοῦ Βακεφιέλου.

Ἀλλὰ πρὶν ἢ δημοσιευθῇ ὁ Ἐφημέριος τοῦ Βακεφιέλου ἐπῆλθεν ἡ μεγίστη κρίσις εἰς τὸν φιλολογικὸν βίον τοῦ Γόλσμιθ. Κατὰ τὴν ἐβδομάδα τῶν Χριστουγέννων τοῦ ἔτους 1764 ἐδημοσιεύθη τὸ ποίημα, δ' ἔφερεν ἐπιγραφὴν ὁ Περηγητής. Τοῦτο ἦν τὸ πρῶτον ἔργον δ' ἐδημοσίευσεν ἐπ' ὀνόματί του, καὶ διὰ τοῦ ποιήματος τούτου κατετάχθη αὐθόρῃ εἰς τὴν τάξιν τῶν κλασσικῶν συγγραφέων τῆς ἀγγλικῆς γλώσσης. Οἱ ἀρμυδιώτεροι τῶν κριτικῶν ἐκήρυξαν ὅτι μετὰ τὸ τέταρτον βιβλίον τῆς Dunciade τοῦ Πῶπ οὐδὲν ποίημα ἐδημοσιεύθη ἀνώτερον τοῦ Περηγητοῦ.

ὑπό τινα ἔποψιν, ὁ Περηγητής τοῦ Γόλσμιθ διαφέρει πασῶν τῶν λοιπῶν αὐτοῦ συγγραφέων. Γενικῶς εἰπεῖν, τὸ διάγραμμα τῶν ἦν ἐλαττωματικόν, ἡ δὲ ἐκτέλεσις ἐπιτυχής, ἐνῶ ἐν τῷ Περηγητῇ ἡ ἐκτέλεσις, εἰ καὶ δὲν στερεῖται ἀξίας, ὑπολείπεται ὅμως πολὺ τοῦ διαγράμματος. Οὐδὲν φιλοσοφικὸν ποίημα ἀρχαῖον ἢ νέον ἔχει τόσῳ ὑψηλὸν καὶ συνάμα ἀπλοῦν τὸ διάγραμμα. Ἀγγλος τις περιηγητής, καθήμενος ἐπὶ ἐνὸς βράχου τῶν Ἄλπεων, παρὰ τὸ σημεῖον παρ' ᾧ ἐφάπτονται τρεῖς μεγάλαι ἐπαρχίαι, ἐφορᾷ τὸ ἄπειρον πανόραμα τὸ ὑπὸ τοὺς πόδας του ἐκτυλισσόμενον, εἶτα διαγράφει ἅπαντα τὰ βήματα τῆς μακρᾶς περιηγήσεώς του, ἀνακαλεῖ τὴν ποικιλίαν τῶν χωρίων, τῶν κλιμάτων, τῶν κυβερνήσεων, τῶν θρησκειῶν καὶ τῶν ὑπ' αὐτοῦ παρατηρηθεισῶν ἐθνικοτήτων, — ὅπως καταλήξῃ εἰς τὸ ἀληθές εἶτε ψευδές τοῦτο συμπέρασμα, ὅτι ἡ εὐδαιμονία ἡμῶν ὀλίγον ἐξαρτᾶται ἀπὸ τῶν πολιτικῶν θεσμῶν, πλεῖστον δὲ ἀπὸ τοῦ ἰδιαιτέρου ἡμῶν χαρακτῆρος καὶ τῆς μετριότητος τῶν ἡμετέρων ἐπιθυμιῶν.

Ἐνῶ ἡ τετάρτη ἐκδοσις τοῦ Περηγητοῦ ἔκειτο ἐπὶ τῶν γραφείων καὶ ἐξετίθετο εἰς ἅπαντα τὰ βιβλιοπωλεῖα, ἐδημοσιεύθη καὶ ὁ Ἐφημέριος τοῦ Βακεφιέλου, ὅστις ἔτυχε ταχέως μεγίστης δημοτικότητος, ἦν καὶ ἐτήρησε μέχρις ἡμῶν, καὶ ἴσως θὰ τηρήσῃ αὐτὴν ἐφ' ὅσον ὑπάρξει καὶ ἡ ἀγγλικὴ γλῶσσα. Ὁ μῦθος εἶναι ἴσως διεσκευασμένος ὅσον δύναται κάκιστα. Ἀπ' αὐτοῦ ἐλλείπει οὐχὶ μόνον ἡ πιθανότης ἥτις ἀναγκαίως πρέπει νὰ ὑπάρχῃ εἰς πᾶσαν ἱστορίαν βασιζομένην ἐπὶ τῶν ἀγγλικῶν ἡθῶν, ἀλλὰ προσέτι καὶ

αὐτὴ ἡ σύστασις ἦν δικαιούται τις ν' ἀπαιτῇ εἰς τὴν παραδοξοτάτην τῶν μυθοποιῶν, ἐνθα παρίστανται μάγισσαι, γίγαντες καὶ νύμφαι. Ἀλλὰ τὰ πρῶτα κεφάλαια τοῦ Ἐφημερίου τοῦ Βακεφιέλου ἔχουσι τὸ γλυκὺ τῆς ποιμενικῆς ποιήσεως καὶ συνάμα τὴν δηκτικὴν τῆς κωμωδίας ζωηρότητα. Ὁ Μωῦσῆς καὶ αἱ διόπτραι του, ὁ ἐφημέριος καὶ ἡ μονογαμία του, ὁ ἀπαταιῶν καὶ ἡ κοσμογονία του, ὁ ἵπποκόμος ἀποδεικνύων, διὰ τοῦ Ἀριστοτέλους, ὅτι « αἱ ἀναφοραὶ εἰσὶν ἀναφορικαί » ἡ Ὀλιβία προπαρασκευαζομένη εἰς τὸ νὰ προσηλυτῇ φαυλόβιον τινα ἐραστὴν διὰ τῆς μελέτης τῆς μεταξὺ Ῥοβινσῶνος καὶ Παρασκευῆς συζητήσεως, αἱ μεγάλας δεσποίνας νομίζουσαι ἑαυτάς γυναικας μετὰ τῶν σκανδαλωδῶν κακολογιῶν τῶν ἐπὶ τῶν ἐρώτων τοῦ σίρ Τόμκινς καὶ τῶν στίχων τοῦ δόκτορος Βουρδῶχ, καὶ τέλος ὁ κ. Βούρχελ μετὰ τὴν λέξιν fudge, ἦν μεταχειρίζεται ὡς ἐπιδόξ, ἡγεῖραν ἀθῶων γέλωτα εἰς πλείστους ἀναγνώστας ὅσον οὐδέποτε ἡγεῖραν τόσαι ὀλίγαι τὸν ἀριθμὸν σελίδες. Τὸ τελευταῖον ὅμως τοῦ μυθιστορήματος μέρος εἶναι πολὺ τοῦ πρώτου κατώτερον. Καθ' ὅσον προσεγγίζομεν τὴν καταστροφὴν, τὸ ἀπίθανον διπλασιάζεται, καὶ αἱ κωμικαὶ λαμπρόνες ἀπαστράπτουσι σπανιώτερον. (Ἔπεται συνέχεια).

Η ΓΕΦΥΡΑ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ.

ΕΛΒΕΤΙΚΗ ΠΑΡΑΛΟΣΙΣ

ὑπὸ Α. Λυμᾶ.

Ο ΠΟΤΑΜΟΣ Ῥεύσεως, ῥέων ἐντὸς κοίτης ἐξήκοντα πόδας βαθείας, μεταξὺ βράχων ὀξυκορῶν, διέκοπτε πᾶσαν συγκοινωνίαν μεταξὺ τῶν κατοίκων τῆς κοιλάδος Cornara καὶ τῶν τῆς κοιλάδος Goschenen δηλαδὴ μεταξὺ τῶν Γριζῶνων καὶ τῆς τοπαρχίας Ἰρης. Ἡ δὲ συνεχὴς αὕτη διακοπὴ τῆς συγκοινωνίας ἐπροξένει μεγάλην βλάβην εἰς τὰς δύο ὁμόρους τοπαρχίας, καὶ διὰ τοῦτο συνήθροισαν τοὺς καλλιτέρους αὐτῶν ἀρχιτέκτονας, καὶ διὰ κοινῶν ἐξόδων ἐκτίσθησαν πολλὰι γέφυραι ἀπὸ τῆς μιᾶς ὀχθῆς εἰς τὴν ἄλλην, ἀλλ' ὅχι τόσον στερεαί, ὥστε νὰ ἀνθίστανται εἰς τὴν αὕξησιν καὶ ὀρμὴν τῶν ὑδάτων, ἢ εἰς τὴν πτώσιν τῶν χιονοστοιβάδων. Τελευταία τις τοιαύτη ἀπόπειρα ἐγένετο περὶ τὸ τέλος τοῦ